

Hans Ole Madsen (født 1955) har i en årrække arbejdet i reklamebranchen som fotograf. Dels med eget studie og dels som medejer af Schiller Fotografi. Efter 20 års tjeneste, valgte han i 2003 at genstarte atelier i eget navn med fokus på kultur og kunst. Det er blevet til en lang række bøger på diverse forlag og som fotograf for en række kunst-

nerne – f.eks. Per Kirkeby, Jens Birkemose og Marco Evaristi.

At fotograferere med pinhole er op ad bakke. Der er ingen søger, alt bliver skarpt (lige uskarpt) og eksponeringerne er meget lange. Alt, der bevæger sig, er uden for rækkevidde.

Udstillingen har tidligere været vist på Kunstmuseet i Tønder.

SAMMENSLUTNINGEN AF DANSKE KUNSTFORENINGER
WWW.SDKUNST.DK · 2014-15

Hans Ole Madsen

- en verden gennem et nåleøj

Hans Ole Madsen - en verden gennem et nåleøje

En lignelse fra Matthæus evangeliet, som alle kender, lyder således: Det er lettere for en kamel at komme igennem et nåleøje end for en rig at komme ind i Guds rige.

Hvad der i denne sammenligning kan synes umuligt for et stort dyr, som f.eks. kamel, er til gengæld en smal sag for et billede. Et billede kan godt passere gennem et nåleøje. For i den fotografiske proces vandrer billeder forklædt som lys.

Lys er bedre end selv den dygtigste indbrudstyv til at komme ind alle steder. Hvis der blot findes en sprække eller et lille bitte hul, vil lyset komme ind til mørket og blande sig med det. Men i modsætning til tyven tager lyset ikke noget med ud. Det efterlader tværtimod noget, som vi kan se, noget forunderligt, noget magisk. Nemlig et billede af den rigdom af former, der befinder sig på den anden side af nåleøjet.

Det er gennem dette ganske lille hul, stort som spidsen på en knappenål, at lyset i naturen har fundet vej til det, der er blevet Hans Ole Madsens fotografier. Lyset vandrer gennem det diminutive hul, ligesom det fineste sand siver gennem åbningen i et timeglas. Det tager tid. For i den fotografiske proces er tiden lysets allierede. Når lysets stråler kan føle sig trygt til rette i mørket, tager de form og forvandles til billeder.

Hans Ole Madsen har genoptaget en gammel fotografisk teknik, som går under navnet pinhole. Igennem århun-

dreder – længe før at selve fotografiet blev opfundet – har mennesker kendt til baggrunden for denne specielle teknik. Man har vidst, at når lyset passerer et minutiøst hul ind til en mørklagt, lystæt kasse, vil det danne et omvendt billede på kassens bageste indervæg.

Hvis man nu erstatter denne bagvæg med et lysfølsomt emne, f.eks. en plade eller en film med et emulsionslag, vil der dannes et billede på dette emne. Eksponeringen kan være lang, fra fem sekunder til mange timer, det afhænger af den mængde lys, der er til rådighed. Lukkeren sørger fotografen selv for.

Men linsen skal han ikke tænke på. Den er der ikke, med mindre man vælger at sige, at selve linsen er den lille mængde luft, der findes i denne åbning på størrelse med en knappenål. Det er på denne måde, ved hjælp af et gammelt pinhole-kamera, at Hans Ole Madsen har indfanget og fastholdt udvalgte dele af den natur, som han har vandret i og set muligheden i. Kun to ting har denne billedmager brug for: lyset udenfor og mørket indenfor. Det er i det tilfældige møde mellem dette indfaldne lys og så mørket i kameraet, at et billede træder i karakter i to dimensioner. Dette billede postulerer ikke noget, det skelner ikke mellem forgrund, mellemgrund og baggrund. Det ligger hele verden frem i samme plan.

Pinhole-fotografiet er heller ikke fuldt af forvirrende og snakkesalige detaljer,

som et rigtigt fotografi undertiden kan være det. I sin summariske gengivelse af det grafiske spil mellem sort og hvidt nærmer det sig stofligheden i et maleri. For det gode maleri minder ikke kun beskueren om, at naturen findes, og at den kan undertiden være betagende smuk. Den fortæller os også, at maleriet rummer en særlig stoflighed, og at denne stoflighed kan være smuk. Det samme er tilfældet her, hvor fotografiet gør maleriet kunsten efter, og hvor

fotografiets egen stoflighed – og spillet mellem lyse og mørke former i denne stoflighed – får mulighed for at træde i karakter.

Jo mindre hullet er, desto skarpere bliver det billede, som aftegnes. Man kan nemt efterprøve påstandens rigtighed ved et lille eksperiment. Hvis man kigger på sin omverden gennem et lille hul, indtræder der et lille mirakel. Så vil en selv nærsynet person pludselig se genstande skarpt. Når synslinjerne tvinges ind

gennem det samme punkt, adlyder de samme form.

Hans Ole Madsen har fotograferet professionelt hele sit liv. Der er nærmest ikke den ting, han ikke har taget billeder af. Nu er han begyndt for sig selv – og med at tage billeder for sin egen skyld. Og grundig som han er, er han ikke blot begyndt med naturen, men også med fotografiets egen begyndelse.

- Peter Michael Hornung

